

**Οι άγιοι Νεόφυτος, Ιγνάτιος, Προκόπιος και Νείλος,
κτίτορες της Ιεράς Μονής Μαχαιρά**
(13 Δεκεμβρίου)

Προνομιούχο χαρακτηρίσαμε πολλές φορές το νησί μας. Προνομιούχο κι ευλογημένο, αλλά και μαρτυρικό. Ναι! Μαρτυρικό, γιατί κανένα μέρος του κόσμου, εξ όσων γνωρίζουμε, δεν γνώρισε και δεν δοκίμασε τόσες συμφορές και καταστροφές όσες αυτό.

Η ομορφιά του από τη μια, τα αγαθά με τα οποία το προίκισε η αγάπη του Δημιουργού από την άλλη, έγιναν αφορμή ώστε διάφοροι λαοί, από τα πανάρχαια χρόνια, να επιβουλεύονται την ευτυχία του και να προσπαθούν με συνεχείς επιδρομές να το κατακτήσουν. Η γη του πολλές φορές ζυμώθηκε με το αίμα των παιδιών του.

Μια περίοδος ιδιαίτερα φοβερή μα και τραγική υπήρξε η περίοδος των αραβικών επιδρομών (Σαρακηνών). Για 300 τόσα χρόνια (από τα μέσα περίπου του 7ου αιώνας μέχρι των μέσων του 10ου) η Κύπρος υπέφερε τρομερά από τις επιδρομές αυτού του λαού, των Αράβων - Σαρακηνών.

Στο διάστημα αυτό η Κύπρος ερημώθηκε πραγματικά. Από τη μάστιγα του λαού αυτού η νήσος επανέυρε σχετική γαλήνη μετά τον εξοντωτικό αγώνα, που ανέλαβε ενάντια στον λαό αυτό ο στρατηγός του Βυζαντίου και μετά αυτοκράτορας αυτού, ο Νικηφόρος Φωκάς.

Στα χρόνια που ακολούθησαν την περίοδο αυτή χιλιάδες μοναχοί που ζούσαν στην Αίγυπτο και την Παλαιστίνη στην προσπάθεια τους να βρουν κατάλληλο μέρος για ησυχία και προσευχή διάλεξαν την Κύπρο.

Κι ήρθαν σ' αυτή. Εκατοντάδες ολόκληρες ήρθαν. Οι σπηλιές στα ακατοίκητα τότε μέρη της Κύπρου γέμισαν από τους αγωνιστές αυτούς της αρετής. Πολλοί μάλιστα από τους ερημίτες αυτούς έγιναν άγιοι. Γι' αυτό και το προσωνύμιο στη νήσο μας Αγία Νήσος ή Νήσος των Αγίων.

Για τέσσερις μάλιστα από αυτούς που ήρθαν τότε στην Κύπρο κι έγιναν αφορμή να κτιστεί εδώ το μοναστήρι του Μαχαιρά θα αναφερθούμε στις γραμμές που ακολουθούν.

Τα πρόσωπα αυτά είναι οι Νεόφυτος, Ιγνάτιος, Προκόπιος και Νείλος.

Στην αρχή ήρθαν οι πρώτοι δύο από αυτούς (1145). Το πλοίο που τους έφερε τους αποβίβασε κάποια μέρα στο λιμάνι της Κερύνειας. Απ' εκεί οι δύο ασκητές προχώρησαν και ύστερα από περπάτημα, όχι και πολλών ωρών, έφθασαν στο μοναστήρι του Χρυσοστόμου, που βρισκόταν στους πρόποδες του Πενταδακτύλου, το γνωστό ως μοναστήρι του αγίου Χρυσοστόμου του Κουτζουβέντη. Την εποχή αυτή τούτο το μοναστήρι βρισκόταν σε μεγάλη ακμή. Στο Κοινόβιο αυτό οι δύο μοναχοί δεν έμειναν για πολύ καιρό. Ο πόθος τους να ζήσουν σε ιδικό τους ασκητήριο, ερημικό και ήσυχο, τους έκαμε να περιμένουν ολίγο να τους αποκαλύψει ένα τέτοιο μέρος ο Κύριος στην υπηρεσία του

οποίου τάχθηκαν από τα νεανικά τους χρόνια. Ένα βράδυ μετά από θερμή προσευχή οι ασκητές βγήκαν έξω από το κελί τους για να αναπνεύσουν τον δροσερό αέρα του βουνού. Κάποια στιγμή εκεί που στεκόντουσαν ο Νεόφυτος είπε στον Ιγνάτιο. «Αδελφέ μου, κοίτα ένα παράξενο φως στο μακρινά εκείνα βουνά». Το φως αυτό παρακολούθησαν για μερικές βραδιές να τρεμοσβήνει σαν να τους προσκαλούσε να πάνε κοντά του. Ένα πρωί το αποφάσισαν. Αφού αποχαιρέτησαν τον ηγούμενο και τους αδελφούς της Μονής για την πολυήμερη φιλοξενία και την αγάπη τους, ξεκίνησαν. Με οδηγό το επίγειο εκείνο άστρο, που είδαν ψηλά στις πλαγιές της μεγάλης οροσειράς σαν τους παλαιούς Μάγους οδήγησαν τα βήματα τους προς αυτό με πόθο τους να φτάσουν και να ζήσουν εκεί την ασκητική ζωή, που έκαμαν σκοπό και δράμα της ζωής τους. Πέρασαν απ' έξω από τη Λευκωσία, στάθμευσαν για λίγο στις Ιερές Μονές αγίου Ηρακλειδίου και αγίου Μνάσωνος και βαδίζοντας συνέχεια έφτασαν μια μέρα στον τόπο που τους απεκάλυπτε ο Θεός. Μια βρυσούλα με γάργαρο κρύο νερό βρισκόταν κάτω από ένα ύψωμα που βάτοι αδιαπέραστοι το σκέπαζαν και μέσα σ' αυτούς βρισκόταν το φως που έβλεπαν να φωτίζει όλο εκείνο το μέρος. Κάθισαν κοντά στην πηγή, έφαγαν λίγο ξερό ψωμί που είχαν μαζί τους, ήπιαν κι από το νερό που κυλούσε μπροστά τους και δοξάζοντας τον Θεό για το δώρο του έβγαλαν τα κλαδευτήρια τους για να καθαρίσουν τον τόπο από τους βάτους. Μια φωνή που ακούστηκε από μέσα τους σταμάτησε:

- Αφήστε τα κλαδευτήρια σας και πάρτε το μαχαίρι που είναι μπροστά σας. Μ' αυτό συνιστώ να κόψετε τους βάτους και όχι με τα κλαδευτήρια. Θέλω να λέγομαι Παναγία η Μαχαιριώτισσα και όχι Παναγία η Κλαδευτηριώτισσα.

Ποιος μιλούσε; Από την Άγια Εικόνα της Παναγίας που ήταν πέρα από το μαχαίρι ακουόταν η φωνή. Με δάκρυα στα μάτια οι δύο ασκητές παραμέρισαν τους βάτους, πήραν το μαχαίρι και καθάρισαν τον τόπο που χρειαζόταν, για να εισέλθουν στο Ιερό Σπήλαιο. Μόλις μπήκαν, γονάτισαν, προσκύνησαν την Άγια Εικόνα της Παναγίας με βαθιά συγκίνηση και δάκρυα και είπαν με ένα στόμα:

— Πανάχραντη, Μητέρα του Χριστού, βοήθησε μας να φτιάξουμε ένα πιο κατάλληλο μέρος για σένα και να ζήσουμε κοντά σου, κάτω από τη σκέπη και την προστασία σου.

Από την ίδια στιγμή οι δύο ερημίτες ρίχτηκαν στη δουλειά. Καθάρισαν τη μικρή σπηλιά κι έβαλαν εκεί την εικόνα της Παναγίας. Θα ήταν προσωρινά ο ιερός ναός της χαριτόβρυτης Παρθένου. Δίπλα στην Ιερή Σπηλιά έφτιαξαν μια καλύβη για τον εαυτό τους. Κι άρχισαν την άσκηση τους.

Μια απορία είναι φυσικό να γεννάται στη σκέψη του καθενός που ακούει αυτή την Ιστορία. Πώς βρέθηκε αυτή η εικόνα σε τούτο το μέρος; Ποιος την ζωγράφισε και ποιος την έφερε και την έβαλε σ' αυτή τη σπηλιά;

Μια παράδοση μας λέγει πώς κι αυτή η εικόνα είναι μια από τις εβδομήντα, που ζωγράφισε ο απόστολος Λουκάς. Η εικόνα βρισκόταν στην Πόλη και φυλασσόταν στην εκκλησία της Παναγίας των Βλαχερνών.

Η παράδοση για τον ερχομό της αγίας Εικόνας από την Κωνσταντινούπολη ενισχύεται και από την ονομασία - επιγραφή της εικόνας, Αγιοσορίτισσα. Εικόνα δηλαδή που βρισκόταν επάνω από την αγία σορό, επάνω από το φόρεμα — την εσθήτα της Θεοτόκου που φυλασσόταν στο ναό των Βλαχερνών. Κατά την περίοδο της εικονομαχίας (730-843) κάποιοι ευσεβής

μοναχός για να διαφυλάξει την αγία Εικόνα, την άρπαξε με τρόπο και με φανερό κίνδυνο της ζωής του μέσω της Μικράς Ασίας την μετέφερε στην Κύπρο. Προχωρώντας από τόπο σε τόπο έφθασε στα βουνά του Μαχαιρά, βρήκε τη σπηλιά κι εκεί τοποθέτησε τον θησαυρό, την αγία Εικόνα. Στο μέρος αυτό έζησε κι ο ίδιος μέχρι του θανάτου ως ερημίτης. Πόθεν ήταν ο φιλόθεος αυτός μοναχός και ποιο το όνομα του δεν ξέρουμε. Αυτό που ξέρουμε είναι πως χάρη στην τόλμη του διασώθηκε η αγία και θαυματουργός αυτή Εικόνα που από το μέρος αποκαλείται Παναγία η Μαχαιριώτισσα. Και μια και μιλούμε για εικόνες, αυτή την εποχή μεταφέρθηκαν κατά την παράδοση και διαφυλάχθηκαν στο ευλογημένο μας νησί κι άλλες τρεις εικόνες από τον κύκλο των εβδομήντα. Γι' αυτές ιδρύθηκαν στο νησί μας τα μοναστήρια; Της Τροοδίτισσας, του Μεγάλου Αγρού και του Άρακα. Αργότερα ιδρύθηκε και το μοναστήρι της Χρυσορροιάτισσας.

Σχετικά με την ετυμολογία του ονόματος Μαχαιράς υπάρχουν διάφορες εκδοχές:

Μια, το συνδέει με κάτοικο του μέρους αυτού, που είχε το επώνυμο Μαχαιράς, κι από αυτόν πήρε το όνομα η περιοχή. Άλλη εκδοχή ότι το κρύο στα μέρη αυτά είναι πολύ δριμύ, κόβει όπως λέμε σαν μαχαίρι. Τρίτη εκδοχή από ένα χόρτο, το μαχαιρόχορτο, που λέγεται έτσι, γιατί, όταν αυτό είναι ώριμο, σχίζει το χέρι που δοκιμάζει να το κόψει. Είναι και τέταρτη εκδοχή που έχει σχέση με την εύρεση της εικόνας της Παναγίας με ένα μαχαίρι μπροστά της. Μ' αυτό το μαχαίρι καθάρισαν οι δύο σεπτοί Πατέρες την περιοχή από τα αγριόχορτα και τους βάτους που σκέπαζαν τη σπηλιά μέσα στην οποία φυλασσόταν η αγία Εικόνα. Γι' αυτό και Παναγία του Μαχαιρά η Μαχαιριώτισσα.

Οι ευλαβείς μοναχοί για τους οποίους αναφερθήκαμε παρ' όλες τις προσπάθειες τους δεν μπόρεσαν να στήσουν στον τόπο αυτό ένα καλύτερο μέρος, μια μικρή εκκλησία να ειπούμε, για την εικόνα της πάναγνης μητέρας του Κυρίου μας. Ο σύντομος θάνατος του Νεοφύτου εμπόδισε προσωρινά την πραγμάτωση των οραματισμών των αγίων Πατέρων. Ο Ιγνάτιος για ένα διάστημα έμεινε μόνος. Εκείνος όμως που μεριμνά και συντηρεί τα πάντα έδωσε σύντομα την ενίσχυση. «Ουκ εάσω υμάς πειρασθήναι υπέρ ο δύνασθε» λέγει στον καθένα μας. Ένα πρωί έστειλε κοντά στον αγωνιστή της αρετής Ιγνάτιο ένα καλό σύντροφο, τον γέροντα Προκόπιο. Οι δύο του Θεού εκλεκτοί ερημίτες, χάρη στην επίδοση τους στον καλόν αγώνα της αρετής, πολύ σύντομα τράβηξαν κοντά τους μερικές ακόμη θεοφιλείς και θεόφρονες ψυχές. Οι ανυπέβλητες όμως δυσκολίες της ασκητικής ζωής που συναντούσαν καθημερινά ανάγκασε τους ζηλωτές αυτούς εργάτες της αγγελικής ζωής να ζητήσουν για το έργο τους τη βοήθεια των ευσεβών βασιλέων της βασιλίδας των πόλεων.

Με έξοδα ευσεβών Κυπρίων απεφάσισαν και ανέλαβαν ένα ταξίδι στη μεγάλη Πόλη του Κωνσταντίνου (1160). Αυτοκράτορας τότε στον θρόνο του Βυζαντίου ήταν ο «φιλόχριστος και χριστομίμητος και πορφυρογέννητος Κυρ Μανουήλ ο Κομνηνός». Χωρίς πολλές δυσκολίες οι σεβαστοί Πατέρες κατώρθωσαν να συναντήσουν τον αυτοκράτορα και να γνωρίσουν σ' αυτόν τον σκοπό της επίσκεψης των.

- Πολυχρονεμένη Βασιλιά μας, ο πόθος να ζήσουμε σ' ένα ερημικό και ήσυχο μέρος την αγγελική ζωή που διαλέξαμε οδήγησε τα βήματά μας από την Παλαιστίνη στις Κύπρου το νησί. Προσπαθώντας σ' αυτό να βρούμε ένα κατάλληλο μέρος, όπως το θέλουμε, είδαμε μια βραδιά από το μοναστήρι που

φιλοξενούμαστε στους πρόποδες της οροσειράς του Πενταδάκτυλου, στην απέναντι οροσειρά του Τροόδους ένα φως δυνατό. Το φως αυτό το βλέπαμε κάθε βράδυ στο ίδιο μέρος να τρεμοσβήνει, σαν να μας προσκαλούσε. Φύγαμε από το μοναστήρι, που μέναμε, και πήγαμε να ιδούμε τι ήταν αυτό το φως. Σε μια σπηλιά μέσα βρήκαμε, σαν φτάσαμε, μια υπέροχη εικόνα της Θεομήτορος κι ένα μαχαίρι κοντά. Μεγαλειότατε, σ' αυτό το μέρος σκεφθήκαμε να στήσουμε το μοναστήρι μας, να δημιουργήσουμε ένα πνευματικό φάρο που να στηρίζει και ενισχύει τον πονεμένο γύρω κόσμο στον αγώνα του για τη διατήρηση και προβολή της Ορθοδοξίας μας παντού. Μια μονή στο όνομα της Μεγαλόχαρης θα είναι μια διαρκής ενίσχυση της κάθε καρδιάς που θα ποθεί να αντιμετωπίζει νικηφόρα τις δυσκολίες της ζωής. Δυστυχώς μας λείπουν τα οικονομικά μέσα. Κι αυτά ήρθαμε να εκζητήσουμε από Σάς τον θεοπρόβλητο πατέρα του λαού μας. Είπαν και πολλά άλλα οι άγιοι του Θεού άνθρωποι.

Τα λόγια των, τα ήκουσε με πολλή συμπάθεια ο πιστός βασιλιάς. Γνώριζε ο πορφυρογέννητος Άρχοντας πώς λαός με βαθιά πίστη στον Θεό είναι ό,τι ωραίο και βασικό για μια ευτυχισμένη, χριστιανική και ειρηνική ζωή. Αλλά κι ένας σύμμαχος, ο καλύτερος σύμμαχος στην αντιμετώπιση ενός εχθρού. Κι ήταν τότε πολλοί οι εχθροί της μεγάλης μας Αυτοκρατορίας. Γι' αυτό στην παράκληση των δύο ταπεινών, αλλά και φωτισμένων εργατών του χριστιανικού αμπελώνας έσπευσε να ανταποκριθεί με τις πιο κάτω τέσσερις επιχορηγήσεις:

1. Κάθε χρόνο από το Αυτοκρατορικό Ταμείο να λαμβάνουν οι αδελφοί της μονής πενήντα τρικέφαλα.
2. Το όρος και ο τόπος γύρω από τον οποίο είχαν ιδρύσει το ασκητήριό τους, να είναι κτήμα τους. Ήταν μια ευλαβής προς αυτούς αυτοκρατορική δωρεά.
3. Η μονή που θα κτιζόταν στο μέρος αυτό, να είναι ελεύθερη, αφορολόγητη και ακαταπάτητη τόσο από το δημόσιο, όσο και από Ιδιώτες.
4. Με ιδιαίτερο Βασιλικό Πρόσταγμα ετέθη και άλλος ένας υπέρ της μονής περιορισμός. Ο αρχιερέας της περιοχής να μην έχει καμιά εξουσία επί της μονής, αλλά και επί των εντός αυτής ασκουμένων μοναχών να διατηρεί όμως το δικαίωμα να ζητά να αναφέρονται σ' αυτόν οι ευρισκόμενοι στη μονή για ζητήματα εκκλησιαστικής τάξεως. Επίσης να έχει το προνόμιο, αυτός να προχειρίζει κάθε φορά τον εκάστοτε νέο ηγούμενον, που να ψηφίζουν οι αδελφοί, χωρίς όμως αυτός να ανακρίνει τον ψηφισθέντα. (Νείλου «Τυπική Η, Θ, ΙΖ»).

Με την ψυχή ξεχειλισμένη από ευγνωμοσύνη στον Πανάγαθο Θεό, αλλά και ευχαριστίες στον αυτοκράτορα για την τόσο γενναιόδωρη ανταπόκριση του στην παράκληση τους ξαναγύρισαν οι ευλαβείς ερημίτες στο φτωχικό κατάλυμα τους. Χωρίς καμιά αναβολή στρώθηκαν τόσο αυτοί, όσο κι οι ευρισκόμενοι μαζί τους αδελφοί, στην εκτέλεση του ιερού έργου τους. Με πολλή προσοχή οι ασκητές φρόντισαν να κτίσουν πρώτα εκκλησία στο όνομα της χαριτόβρυτης Παρθένου, της Υπεραγίας Θεοτόκου και ύστερα μερικά καλλιά για τους καινούργιους μοναχούς που είχαν ήδη προσέλθει στη συνοδεία τους. Φυσικά ο πρώτος εκείνος ιερός ναός ήταν μικρός. Αρκετά ικανοποιητικός, όμως, για τον σκοπό για τον οποίο τον είχαν κτίσει. Μέσα σ' αυτόν ύψωσαν τη θαυματουργό εικόνα της Παναγίας και καθημερινά οι πιστοί κι αφοσιωμένοι στον Κύριο εργάτες, ημπορούσαν να εκτελούν άνετα τα άγια καθήκοντα τους. Τα καθήκοντα της πνευματικής και ψυχικής καλλιέργειας των, για να

πραγματώνουν τον σκοπό της ζωής τους, να γίνεται ο καθένας επιστολή Χριστού, «γινωσκομένη και αναγινωσκομένη υπό πάντων ανθρώπων». (Β' Κορινθ. γ', 2).

Είχε τελειώσει η ιερή προσπάθεια, το κτίσιμο δηλαδή του ναού και των ολίγων κελιών για τους μοναχούς, όταν μια δοκιμασία βρήκε την αγωνιζόμενη αδελφότητα. Ο γέρο Προκόπιος, ο πιστός και ενάρετος αδελφός της Ιεράς Μονής μετά από σύντομη αρρώστια κλήθηκε από τον Κύριο της ζωής να αφήσει τα γήινα. Μετέστη προς Κύριον. Πέθανε. Οι αδελφοί κήδευσαν με τα δάκρυα της αγάπης και της στοργής των τον σεβαστό πατέρα κι επέστρεψαν στο μοναστήρι τους, για να συνεχίσει ο καθένας το έργο του.

Την ευθύνη της μονής, την ηγουμενία ανέλαβε μετά από θερμές παρακλήσεις εκ μέρους όλων ο μοναχός Ιγνάτιος. Ο σεβάσμιος αυτός πατέρας, από νωρίς είχε διακριθεί ανάμεσα στους συμμοναστές του.

Ζούσε ζωή αγία, παραδειγματική. Τα λόγια του προφήτου Ιερεμία «αγαθόν ανδρί, όταν άρη ζυγόν εν νεότητι αυτού» (Θρήν. γ' 27) ήσαν πάντα μπροστά του. Κάτω από τη σοφή καθοδήγηση των δύο πνευματικών πατέρων του Νεόφυτου στην αρχή και του Προκόπιου κατόπιν, ο ταπεινός και υπάκουος Ιγνάτιος εσφυρηλάτησε ένα εξαιρετικό χαρακτήρα. Με την πλήρη και τελειωτική υποταγή του απέκτησε σιγά-σιγά την πραότητα. Από την πραότητα την άκρα ταπείνωση και από την ταπείνωση την τέλεια αρετή, την αγιότητα.

Με τούτο τον τρόπο χαριτώθηκε κι έγινε άξιος της κλήσεως του, αλλά και συνεπής προς την κλίση της ψυχής του. Αποδείχθηκε νωρίς ένας καλλιεργημένος πνευματικά άνθρωπος, κι έγινε ένας δάσκαλος της ευσέβειας με λόγια και έργα. Αναδείχθηκε ακόμη ένας πρόμαχος της ορθόδοξης πίστεως, αλλά και της δικαιοσύνης. Έγινε ένας εξαιρετος παρηγορητής των θλιβομένων, αλλά κι ένας άριστος οδηγός της κάθε ψυχής που κατέφευγε σ' αυτόν σε έργα θεάρεστα και χριστομίμητα, σε έργα αγάπης και χριστιανικής ανωτερότητας, αλλά και ιερού ενθουσιασμού.

Με τη θεάρεστη αυτή ζωή, πολύ νωρίς η φήμη του διαδόθηκε αρκετά και πέρα από τη μονή και πολλοί κάθε λίγο από τα γύρω μέρη έτρεχαν κοντά του να χαρούν προσωπικά ο καθένας «το ελκυστικόν γλυκύ άρωμα του μύρου των αρετών του».

Για τούτο τον σκοπό επισκέφθηκε κάποια μέρα τη μονή κι ο ασκητής που ήρθε επίσης από την Παλαιστίνη, ο ζηλωτής και φλογερός Νείλος. Να πώς μας διηγείται ο ίδιος την επίσκεψη του στη μονή και τη συνάντησή του με τον γέροντα Ιγνάτιο. «Όταν ήλθα στην Κύπρο, φρόντισα και βρήκα μερικούς ανθρώπους φιλάρετους, που επαινούσαν την ησυχία και το αθόρυβο της Μεγαλονήσου και εβεβαίωναν πώς ο πιο ερημικός τόπος είναι και ο πιο κατάλληλος για όσους επιθυμούν να ασκητεύσουν. Δέχθηκα τα λόγια τους σαν ορθά και τους θερμοπαρακάλεσα να μου υποδείξουν ένα τέτοιο τόπο για άσκηση. Στην παράκληση μου, μου υπέδειξαν τον τόπο όπου ήταν κτισμένη η νέα μονή της Υπεραγίας Θεοτόκου και τον εκεί υπεύθυνο τον γέροντα Ιγνάτιο. Χωρίς να χάσω καιρό κατευθύνθηκα στο μέρος εκείνο και ζήτησα τον πατέρα που μου συνέστησαν.

-Όταν μπήκα στο κελλί του, έβαλα μετάνοια, όπως συνηθίζεται εις μοναχούς, και του φανέρωσα τον σκοπό μου. Εκείνος με προθυμία με κατηρίθμησε στα

λογικά του πρόβατα, και από τότε έμεινα μαζί του και τον ανεγνώριζα πατέρα, πνευματικό και καθοδηγητή σε όσα έπρεπε να πράττω. Επίσης τον παραδέχθηκα σωτήριο διδάσκαλο όλων των ωραίων διδαγμάτων και σταθερό χειραγωγό στον δρόμο της μοναχικής πολιτείας. Είχα υπακοή σε όλα τα θεάρεστα θελήματα του. Απαρνήθηκα εξ ολοκλήρου το ιδικό μου θέλημα, και έγινα εις όλα ιδικό του χέρι και πόδι, βακτηρία του γήρατος του, βοηθώντας αυτόν και κοπιάζοντας μαζί του για την περιποίηση και τη λειτουργία της Μονής».

Το ειλικρινές ενδιαφέρον για την πρόοδο της Μονής που επέδειξε ο όσιος Νείλος από την πρώτη στιγμή της συνάντησης του με τον γέροντα Ιγνάτιο, έκαμε τούτο να τον θεωρήσει ως τον απεσταλμένο του Θεού για να αναλάβει την ηγουμενία και την ευθύνη της Μονής μετά από αυτόν. Και τα γεγονότα που ακολούθησαν βεβαιώνουν απόλυτα τις ελπίδες που ο ηγούμενος Ιγνάτιος στήριξε στο πρόσωπο του πολύ μορφωμένου αυτού μοναχού.

Ο σεβαστός αυτός πατέρας, ο όσιος Νείλος υπήρξε για την Ιερά Μονή της μυριοχαριτόβρυτης Παρθένου, της Παναγίας του Μαχαιρά, ο φωτεινός οδηγός και καθοδηγητής της Αδελφότητας στον δρόμο της υψηλής αποστολής της. Αυτός ακόμη και ο άγρυπνος τροφοδότης και συντηρητής της. Τούτα τα χρόνια ήταν μία περίοδος πολλών δυσκολιών για τους κατοίκους ολοκλήρου της νήσου. Μια μεγάλη ανομβρία που βάσταξε τρία ολάκαιρα χρόνια πολύ βασάνισε το ταλαιπωρο νησί. Για την αντιμετώπιση των δυσκολιών αυτής της περιόδου (1179-1181) ο στοργικός και ακούραστος ασκητής δεν δυσκολεύθηκε να αναλάβει με προθυμίας ταξίδι στην απέναντι της Κύπρου Κιλικία της Μ. Ασίας και να ζητήσει από τους εκεί πιστούς υλική βοήθεια για τη συντήρηση της Μονής. (Νείλου «Τυπική» ΙΑ). Με τις άοκνες φροντίδες και προσπάθειες του η Μονή όχι μόνο πέρασε τις δύσκολες εκείνες ήμερες των στερήσεων, αλλά και συνέχισε με παραδειγματικό ζήλο το πνευματικό έργο της. Όταν δε η φιλανθρωπία του Αγίου Θεού κάλεσε πλησίον του τον ήδη γέροντα Ιγνάτιο, 1179, ο επίσκοπος Ταμασού Νικήτας ο Αγιοστεφανίτης σύμφωνα με τις απαιτήσεις του Αυτοκρατορικού Ορισμού ετέλεσε την προχείρηση και ενθρόνιση του π. Νείλου ως ηγουμένου της Αγίας Μονής. Η προσφορά του ακάματου και φλογερού αυτού πατέρα ως ηγουμένου της Βασιλικής και Σταυροπηγιακής Μονής του Μαχαιρά, όχι μόνο κατά την περίοδο της ηγουμενίας του σ' αυτήν, αλλά και όταν η Εκκλησία τον εκάλεσε στον επισκοπικό Θρόνο της Ταμασού 1209 υπήρξε αφάνταστα μεγάλη.

Αυτός με τους νόμους του μοναστηρίου που έγραψε (Τυπική Διάταξη) θεμελίωσε ουσιαστικά την πνευματική πρόοδο της Μονής. Αλλά και ως ηγούμενος φρόντισε για την επικύρωση των προνομίων της Μονής που είχε χορηγήσει στους Προκόπιο και Ιγνάτιο ο ευσεβής αυτοκράτορας Μανουήλ Κομνηνός. Αυτός ακόμη αναφέρει ως ήμερα που πανηγυρίζει η Μονή την ημέρα των Εισοδίων της Θεοτόκου, την 21η Νοεμβρίου.

Με ζήλο παραδειγματικό τόσο αυτός όσο και οι όσιοι πατέρες Νεόφυτος, Προκόπιος και Ιγνάτιος αγωνίσθηκαν για την εξύψωση της μοναχικής ζωής στην Κύπρο μας. Κατασκληρωμένες οι άγιες αυτές μορφές από την αγάπη του Θεού «την εν Χριστώ Ιησού τω Κυρίω ημών» από τη θυσία δηλαδή του Θεού Λόγου, πάλαιψαν κι έγιναν κι αυτοί «σύμμορφοι των Χριστού παθημάτων». Η «μέχρις εσχάτων» αγάπη τους προς τον Κύριο και νυμφίο της ψυχής των, τους έκαμε τόσο δυνατούς, ώστε ούτε η μόνωση των βουνών, ούτε οι δυσκολίες της ασκήσεως, ούτε η ενθύμηση του κόσμου και των απολαύσεων του να μπορέσει

να τους απομακρύνει από τον σκοπό, τον άγιο σκοπό, που από νέοι καθόρισαν στη ζωή τους. Το άγιο παράδειγμα τους ας είναι πάντα μπροστά στα μάτια μας.

Σήμερα μάλιστα που «κρίμασιν οίς οίδε Κύριος» το ήμισυ του νησιού μας στενάζει κάτω από την μπότα του πιο βάρβαρου κατακτητή. Σήμερα που τα αγαπημένα μας χωριά έχουν κυριολεκτικά ερημωθεί κι οι άγιες εκκλησιές μας βεβηλώνονται ασύγγνωστα και καθημερινά από τον Τούρκο εισβολέα. Σήμερα περισσότερο από κάθε άλλη φορά την ιερή κληρονομιά που μας εμπιστεύθηκαν οι αιώνες έχουμε χρέος και καθήκον σαν κόρη οφθαλμού να διαφυλάξουμε. Κι αυτό θα γίνει μόνο με την ιδική μας μετάνοια και επιστροφή. Ας σηκώσουμε υψηλά τη δάδα του εθνικού μας προορισμού κι ελεύθεροι από μικρότητες κι αδυναμίες και μίσση και κακίες ας αγωνισθούμε ο καθένας πώς το θέλημα του Θεού να γίνει και δικό μας θέλημα. Και τότε με τις πρεσβείες της μυριοχαριτόβρυτης Παρθένου, της μητέρας του Κυρίου μας και μητέρας όλων μας, των αγίων κτιτόρων της ιστορικής αυτής Μονής και των δεκάδων Κυπρίων αγίων, η ελευθερία η βγαλμένη από τα κόκαλα των Ελλήνων τα ιερά, θα ξαναγυρίσει και πάλιν στα γνώριμα χώματα του νησιού μας. Θα ανοίξουν και πάλιν οι αραχνιασμένες εκκλησιές μας.

Χαρούμενα θα κτυπήσουν οι καμπάνες του εθνικού μας Πάσχα. Γιατί ας μη ξεχνούμε ποτές πώς «αυτή εστίν η νίκη, η νικήσασα τον κόσμον, η πίστις ημών».

Άγιοι Πατέρες, Νεόφυτε, Προκόπιε, Ιγνάτιε και Νείλε, πρεσβεύσατε υπέρ ημών των αμαρτωλών τούτη η μέρα να έρθει μια ώρα γρηγορότερα. Αμήν.